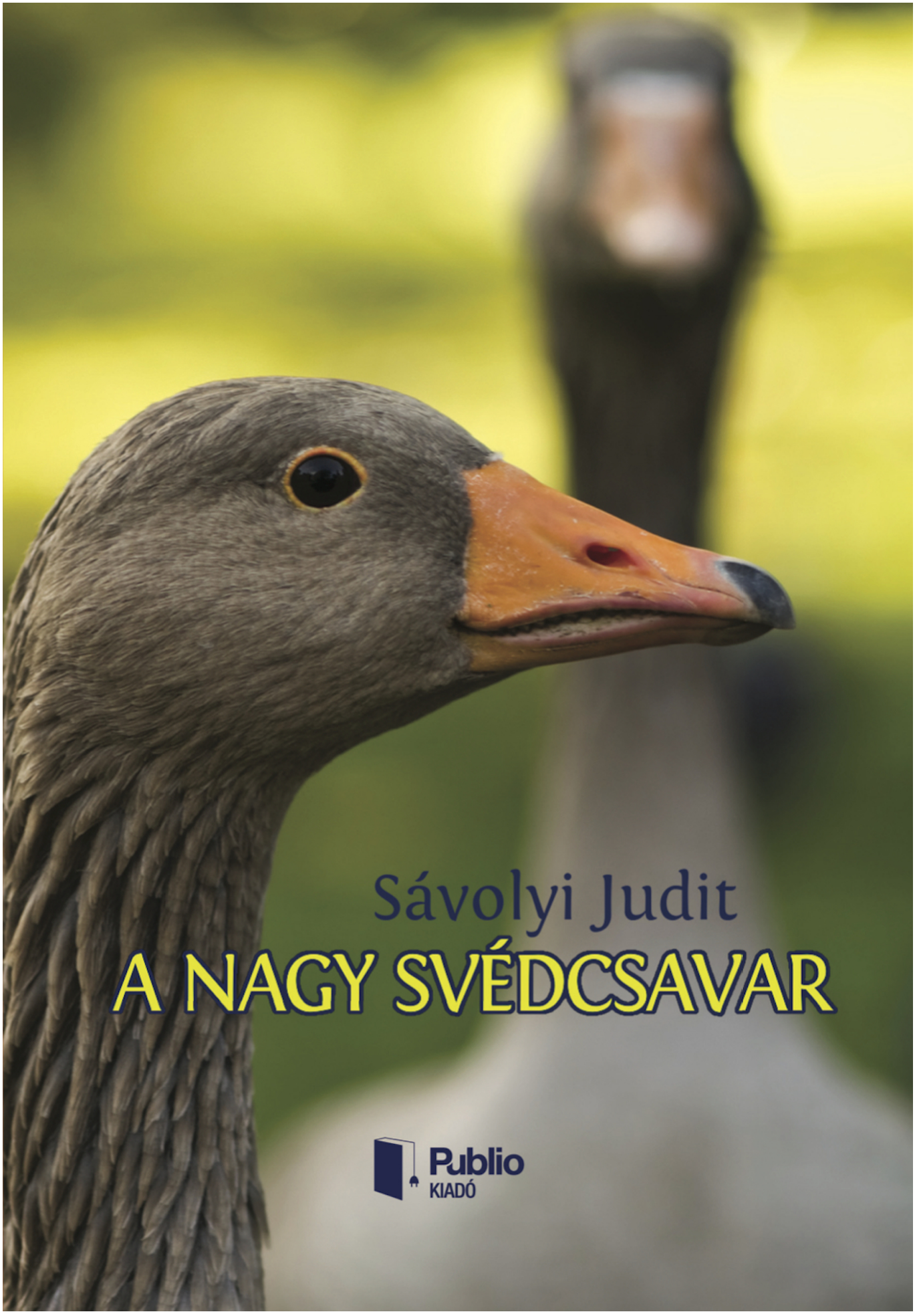
Sávolyi Judit
A NAGY SVÉDCSAVAR
Publio
KIADÓ

A nagy svédcsavar

Sávolyi Judit

2013

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1.

Na pont az ilyen alkalmakra mondják, hogy ez nem igazán az én napom! – gondolta Éva, amikor egy autó, fékezés vagy különösebb kikerülő manőver nélkül, lendületesen száguldott át a járda melletti latyakon, és teljesen beterítette a gondolataiba mélyedt lányt. Miközben törölgette magát, néhány járókelő verődött össze körülötte, és kollektív szidalmak özönét zúdították helyette az „ámokfutó terroristára”, miközben ő levegő után kapkodott a hűvös zuhany miatt.

Íme az önsajnálat bűzös posványa! – gondolta, miközben nem a legtermészetesebb mosolyával próbálta megköszönni a felé áradó részvét nyilvánításokat. Tovább sietett, de azért most már jobban figyelt a külvilág eseményeire is, nem csak sötét gondolataira, bármilyen nagy is volt a kísértés.

Elvégre nem mindennap fordul elő az emberrel, hogy kirúgják a munkahelyéről. Pedig vele most pont ez történt. Életében először munkanélküli lett.

Egymást kergették a történések a fejében. Majdnem tíz éve dolgozott már a Villmű vállalat óvodájában, ahol egykoron nyolc külön csoport működött, majd a dolgozók és a vállalat zsugorodása miatt egyre kevesebb gyerek, egyre kisebb helyen tengette napjait. Mára csupán két csoportra való apróság maradt. Négy óvónőre

hárult a feladat, hogy a napi teendőket ellássa, és most tessék, ő is feleslegessé vált. Pedig nyílt titok volt, hogy ő az igazi motorja a kis létesítménynek, és nem az önálló vezetői pozícióval rendelkező ötödik kolléganője, aki nem a gyerekekkel dolgozott ugyan, mégis számtalan feladatát osztotta meg vele. Éva sokkal jobb szervező volt, mint Olga, akivel együtt kerültek ide kezdő korukban. Éva nem akarta vállalni a vezetői feladatokat, hiszen akkor ott kellett volna hagynia a gyerekeket, és naphosszat az adminisztrációval foglalkozni. Ehhez semmi kedve nem volt, és rábeszélte barátnőjét, hogy vállalja inkább ő, és majd besegít neki a nagyobb feladatokba. Ennek az lett a következménye, hogy Olga örökös mankóként kapaszkodott belé, az egykori ígéretnek megfelelően, miközben Éva a saját feladatait is maradéktalanul ellátta. Tehette, hiszen neki nincs családja, mint kolléganőinek. „Csak" barátja van, akivel együtt élnek Gábor belvárosi lakásában, de álmában sem gondolta, hogy ez lesz az egyik legfőbb érv az elbocsájtásával kapcsolatban.

– Nézd Éva! Nekem mérlegelnem kellett, hiszen a többieknek családjuk van, és ha te nem dolgozol, Gábor biztosan eltart majd, hiszen jól fizető állása van. Senkit sem küldhetek nyugdíjba, és most, hogy a kiemelt vezetői státusz megszűnik, nekem is csoportban kell dolgoznom, de maradok a vezető is. Hidd el, hogy inkább magamat rúgnám ki amiatt, ami rám vár, de nem lehet – mondta felindultan.

Évát annyira felkavarta az egész, hogy visszament a csoportjába, és mit sem törődve a napi rutinnal, azzal, hogy épp ebédhez készülődtek a kicsik, fogott néhány dolgot, ami az övé volt, belepakolta óriási táskájába, vette a kabátját és kivágtatott az épületből. Borika a dajka, aki még régebb óta dolgozott ott mint ő, a kapuban érte utol, hogy megtudja mi történt.

– Elbocsájtottak. Nem tudok csak úgy itt maradni és békésen ebédeltetni. Hívd Olgát, és ne haragudj rám. Én nem tudom ezt megmondani a gyerekeknek – csuklott el a hangja.

– Dehogy haragszom, de ebbe nem nyugszunk bele. Te kellesz ide, és ezt mindenkinek látnia kell – mondta harciasan Borika, aki mindig is az igazság bajnoka volt közöttük, majd könnyes szemmel megölelte Évát.

Miközben erre gondolt, lelassította lépteit, és a végén meg is állt egy zebra előtt. Most egy dühös autós hangja hozta vissza a jelenbe, aki át akarta engedni az úttesten.

– Mi van kislány, lefagyott a rendszer? Újraindítsalak?

Intett egyet a sofőr felé, és átsietett az úttesten. Azután újra azon kezdett gondolkozni, hogy abban a pillanatban, amikor meghallotta az elbocsájtásáról szóló hírt, olyan dühös volt, hogy szinte meg sem hallotta Olga imént felidézett szavait.

Megpróbált volna felmondani inkább, csak ne kelljen teljesíteni ezt a lehetetlen leépítést? Megrántotta a vállát, miközben elhessegette magától a kolléganőjét felmentő gondolatot.

– Nem baj, most legalább megtudod, mit jelent egyszerre csoportban dolgozni, és intézményt vezetni! – mondta ki félhangosan, és észre sem vette, hogy egy néni széles ívben kerülte őt a járdán, mert igen bizarr látványt kezdett nyújtani.

Zöld kabátja aljára, nadrágjára, valamint cipőjére, no meg arcára és hajára elkezdett rászáradni a latyak. Ennek az összképnek nem tett túl jót, hogy még beszélt is magában. Közben a kulcsa után kutatott, a vállán lógó és alaposan megtömött táskájában, hiszen Gábor biztosan dolgozik. Dél körül lehet, mert távolból még mindig hallatszott egy templom méltóságteljes déli harangzúgása. Fölment a lépcsőn, és kinyitotta az ajtót, aminek a belső oldalán ott lógott Gábor kulcsa. A rövid előszoba végéből nyíló közös hálószoba felől halk foszlányok hallatszottak, mintha tévé szólna. Éva csendben közelített az ajtó felé, miközben a kiszűrődő hangokra figyelt. Nagyon hosszú kamatlábakról volt szó

és exkluzív portfólióról, de volt valami nagyon bizarr az egész diskurzusban. Először azt hitte, valami pornócsatorna harmatgyenge szövegét hallja, de eszébe jutott, hogy nekik nincs ilyen a kábeltévén.

„Itt valami nagyon nincs rendjén!”– gondolta, miközben szélesebbre tárta az ajtót. A látvány magáért beszélt. „Kamatlábak” meredtek az égnek, miközben a „törzstőke” keményen dolgozott.

A befektetett sikkantott egyet, hiszen ő vette észre a betolakodó és hívatlan „beltagot”, mire Gábor is befejezte a műveletet még az előtt, hogy megvonta volna a pozitív mérleget.

Mind a ketten az ágy végébe húzódtak, a lehető legtávolabb tőle, és ijedten tartották maguk előtt a takarót, mintha az minden fenyegetés ellen megvédene, ami Éva felől áradt feléjük ebben a pillanatban. A lány külön félelmetesnek találta a sáros arcot, ami a skót kockás gallér felett úgy meredt rájuk, mint egy felföldi ellenállóé a földjüket bitorló angol betolakodókra.

A hosszúra nyúlt kínos csendet Gábor készült megtörni, de Éva megelőzte.

– Két percet kaptok, hogy felöltözzetek és eltűnjetek innen, különben az összes ruhát, ami még nincs rajtatok, a belső udvar kövezetéről fogjátok magatokra kapkodni – majd e szigorú monológ után becsukta az ajtót, és bement a konyhába. Lerogyott az egyik székre és azon gondolkodott, hogy miért nem csengett a füle, vagy támadt szörnyű balsejtelme, ami miatt ki se szállt volna az ágyból, hogy ezek a dolgok ne történhessenek meg vele.

– És még csak fél egy van! – kiáltott fel kétségbeesetten, hogy befejezze sötét eszmefuttatását, mire a szobából rémült „Nyugalom, már itt sem vagyunk!” felkiáltás volt a felelet. Elnevette magát, annyira groteszk volt a helyzet. Vett pár nagy levegőt hogy tisztuljon a feje, miközben arra gondolt, hogy most már tényleg

nincs mit elvesztenie. Hogy is mondta Olga: „Gábor eltart, ha nem is dolgozol…”

– hát igen. Ő igazán nagylelkű mint láthattuk, nem is egy nő sorsát viseli szívén. – Miközben ezen elmélkedett Gábor feje jelent meg az ajtórésben.

– Most elviszem Szilviát a munkahelyére, de fél órán belül itt leszek, és megbeszéljük. Addig remélem megnyugszol…– hebegte, sokkal bizonytalanabbul, mint szerette volna.

– Ne most! – Vágta el a további beszélgetés fonalát Éva, és Gábor eltűnt az ajtó mögött, majd rövid időre újra feltűnt, ahogy az arcát takargató nővel elvonult a függőfolyosón az ablak előtt.

„… Azt mondtad dolgozik, nem azt hogy hajléktalan…!” kapta el a beszédfoszlányt, amire Gábor idegesen mondott valamit, amit elnyelt a cipőkopogás, és a távolodásuk.

Lassan felkelt a székről, és benézett a szobába. A szétdúlt ágytól forogni kezdett a gyomra, majd hirtelen ráeszmélt, hogy még alig evett valamit kora reggel óta.

– Remélem legalább a bánatba belefogyok – sóhajtotta, majd levett a szekrény tetejéről egy bőröndöt, és csomagolni kezdett bele. Miután egy másikat is megpakolt eszébe jutott, hogy felhívja Margitkát, hogy legalább tudassa tervét az odaköltözésről.

Az idős asszony a nagynénje volt. Elhunyt édesapjának nővére, aki magához vette Évát a szülők halála után, mikor a lány érettségizett.

Szülei elindultak egy reggel megszemlélni édesapja leendő munkahelyét, de egy szembejövő álmos kamionsofőr szertefoszlatta a vidéki karrier és egy új élet minden mesés álmát. Margitka természetesnek vette, hogy befogadja őt, de mivel vénlány volt, és a fel nem dolgozott gyász is munkált benne, eleinte

nem tudott igazán bensőséges kapcsolatot kialakítani a lánnyal, később meg már nem volt rá esélye a lány gyakori távolmaradásai miatt. Évekkel később lettek jó „barátnők”, mikor Éva ráébredt, hogy az öreg, magányos asszonynak mennyit jelent az ő törődése egy-egy látogatása alkalmával.

Mikor telefonon tudatta, hogy meglátogatja, és kicsit hosszabb ideig marad, hallatszott az asszony hangján, hogy nem érti mi történt, de csak afelett sajnálkozott, hogy mostanában hangosan horkol, és ez talán majd zavarja a lányt a pihenésben. Éva még korainak tartotta felvilágosítani afelől, hogy akár délig is alhat, tekintve, hogy nem csak pár-, de munkanélküli is lett egyben.

Megfogta a bőröndjeit, és az előszoba tükrére ragasztott egy öntapadós cetlin hagyott üzenetet egykori kedvesének: „ Ne fáradj, tudom, hogy a kis hölgy biztosan nem jelentett neked semmit, egyébként legalább az ágyneműt lecserélted volna!” Lenézett az előszoba szekrényre, ahol ledobva hevert Gábor egyik névjegye, rajta a felirat: Grím Gábor, alatta: Befektetési Tanácsadó.

– Még csak nem is hazudik – vonta meg a vállát, és rázárta az ajtót életének egy fejezetére.

Már akkorra kifulladt a nehéz bőröndök súlyától, mikor a járdára ért, és most kezdett azon gondolkodni, hogyan tovább. A tömegközlekedés legjobb esetben is három átszállás, ebben van földalatti is – mozgólépcső le-föl. Taxira viszont nem szívesen költene, és különben is, ha most rendeli meg, akár negyed órát is szobrozhat, és semmi kedve nem volt Gáborral találkozni. Elindult hát a buszmegálló felé, amikor megcsendült a telefonja. Lepakolt, kotorászott, és a hívó láttán felnyögött. – Ugye ez már a kegyelemdöfés, és azután békében nyugodhatok?! – Nézett az égre. Felvette a telefont, és valaki boldogan sikoltott a vonal túlsó felén.

– Ááá…! Szóval nem dolgozol, szuper!

– Nem. Ma kirúgtak! – próbálta letörni a feltörő lelkesedést bejelentésével, de a hatás, amit kiváltott, szinte sokkolta.

– Hát ez óriási! Hol vagy most?

– A ház előtt két bőrönddel, mert Gáborral is szakítottam egy pár perce – folytatta, hátha az újabb sorscsapástól észre tér a hang, de nem!

– Ekkora mázlit! Ez hihetetlen! Ne mozdulj, mindjárt ott vagyok érted – ezzel bontotta a vonalat.

Éva úgy meredt a készülékre, mintha az hibbant volna meg és nem aki belőle szólt. Mert, hogy Lilla megőrült abban nem volt kétsége. El is döntötte, hogy csak abban az esetben fog beszállni az autójába, ha legalább három egyszerű kérdésre logikusan és értelmesen tud válaszolni. A baj csak az, hogy az első és egyetlen kérdés, ami eszébe jutott az volt:

– Mondd, te teljesen megőrültél? – most azon tűnődött, hogy az erre adott egyszerű, igen vagy nem válasz mennyiben számít logikusnak. Lilla egyébként is olyan volt, mint egy gőzgép, hihetetlenül vonzó karosszériával. Iskolatársak voltak, azután páratlan anatómiájának köszönhetően megnyert egy szépségversenyt, és pár hónap múlva hozzáment a főszponzor cég dúsgazdag vezetőjéhez. Saját karriert alapozott meg a szépségiparban, és ma már megtiszteltetés valamelyik szalonjának vendége lenni. Na persze kisebb vagyon is, de akadnak szép számmal, akiknek megéri.

Éva szinte mindenben az ellenpólusa volt. Kissé molett, ami bizonyos társadalmi szint felett ma már megengedhetetlen. Öltözékében akadtak márkás darabok, de ezek mind bálás importból származtak, és nem az eredeti méregdrága szalonokból. Társasági köreik is nagyban különböztek, mégis Lilla ragaszkodott egyszerű barátnőjéhez, akinek józan tanácsait tiszteletben tartotta,

és képességei szerint használta is. Egyedül azt fájlalta Évával kapcsolatban, hogy az átváltoztatására tett kísérletek sora mind meghiúsult.

– Miért nem engeded, hogy egy kicsit rendbe szedjelek? – Kérdezte nem egyszer. – Pár kondi edzés, fogyasztó gép, masszázs, szauna, kis kozmetika, fodrász, és a te eszeddel egy Nobel Díjas férjet foghatnál magadnak.

– Nem! Szó sem lehet róla. Én már csak megmaradok a természet adta keretek között. Kivárom, amíg a Rubensi szépség megint divatba jön.

– Azt várhatod! A mai világmárkák mellett ez a neve nincs kis cég labdába sem rúghat. Nekem elhiheted! – Hát ez volt Lilla.

Gondolataiba mélyedt, mikor a nő autója fékezett a járda mellett. Az ápolt, csinos asszony már pattant is ki, és félelmetes lendülettel dobálta be a kicsi sportos járgány zavarba ejtően nagy rakterébe a holmiját, és már ki is adta a vezényszót az indulásra.

– Mégis hova viszel? – tette fel az első logikusnak szánt kérdést, azonban az erre kapott válasz cseppet sem hangzott logikusan, és ez most kezdte kisebb pánikkal eltölteni. Lilla ugyanis feleletként a város legújabb és legdrágább szállodájának nevét mondta ki.

Gondolkodni azonban nem volt idő, mert barátnője felsikoltott, mikor ránézett:

– Hogy nézel ki? Tisztítókendő és sminkkészlet a kesztyűtartóban! Ez parancs! – tette hozzá szigorúan.

– Én most még nagy generál után sem lennék odavaló hidd el. Esetleg használhatnánk a személyzeti bejáratot…! – próbált viccelődni, de most nem járt eredménnyel.

– Légy szíves fejezd be, és igyekezz! – szólt rá, miközben azzal adott szavainak nyomatékot, hogy maga próbálta menet közben

nyitogatni a kesztyűtartó ajtaját. Ettől az autó stabilitását vesztette, mire Éva úgy megrémült, hogy inkább nekilátott rendbe hozni az ábrázatát.

Egy kis tükörben megnézte magát. Az arca még mindig maszatos volt. Egy tasakból kibontott illatos kendővel letisztogatta magát. Kivette a sminkkészletet, de nem igazán tudott vele mit kezdeni. Csupa élénk szín, olyan, ami Lilla Balin szerzett barnaságához, és sötét hajához, és kék szemeihez.

Ő sötét szőke volt, szeme félúton a zöld és a barna között. Ritkán sminkelte magát, de ha igen, akkor tudta mi illik hozzá, de itt most nem boldogult.

– Alapozót! – rendelkezett Lilla, és már nyúlni akart a kesztyűtartó felé, mire Éva kikapta és kenni kezdte vele az arcát. Azután belenézett a tükörbe, és majdnem felüvöltött. Abbeli félelmében, hogy Lilla kapja ki a tubust, amitől a kocsi megint imbolyogni kezd, olyan hirtelen kente szét magán az alapozót, hogy fel sem tűnt neki, milyen sok árnyalattal sötétebb, az ő télhez szokott bőrénél.

– Mint aki súlyos bőrproblémákkal küzd! – gondolta, majd megpróbálta szétoszlatni. Nem sikerült igazán, és nem is tudta leellenőrizni az eredményt, mert a dörzsöléstől kipirosodott az arca, és ez az egyöntetű pirosság egyelőre elfedte az egyenetlenségeket. Választott egy krémszínű szemhéj púdert, azt sikerült felvinnie, de a rúzzsal meggyűlt a baja, mert mikor finoman megpróbálta körberajzolni az ajkait, Lilla egy merész kanyarba kormányozta a kocsit, és a művelet a rúzs rudacskával együtt sajátos fordulatot vett. Amikor megpróbálta letörölni a fél arcán végig futó piros csíkot, rájött, hogy azzal a bizonyos igen aktív színező képességű termékkel van dolga, amit nem lehet csak úgy eltüntetni.

Most már határozottan rémesen nézett ki. Nem is folytatta tovább, inkább, egy zsebkendővel próbálta az ajkára is bőven jutott

rúzsból levakarni a felesleget. Lilla közben bekormányozta a kocsit a szálloda bejárata elé. Egy londiner máris eléjük sietett, és Éva majdnem elsírta magát, hiszen a fickó eleganciája fényévekre volt az övétől, és ez az ember még csak az utcán áll. Mikor Lilla kiszállt és meglátta Éva torzóját.

– Az égre, nem azt mondtam, hogy indián harci jeleket fess magadra! Kicsit fel kellett volna dobnod magad, nem kiröhögtetni! – erre előkapott táskájából egy finom zsebkendőt és nekiesett az arcának. Közben Éva megszólalt:

– Úgy gondoltam Picasso-ra veszem a figurát – azután eszébe jutott a legutóbbi festős hasonlat, és hozzátette: – Tudod az a festő, akinek a képei olyanok, mint az összekevert puzzle darabkák – Lilla dühösen eresztette le a kendőt, és tiszta felületet keresett.

– Tudom ki az a Picasso – válaszolta önérzetesen. – Kálmánnak van is egy képe tőle – jegyezte meg mellékesen, és a szeme sarkából leste a hatást. Az nem is maradt el, mert Évának tátva maradt a szája, amit arra használt fel, hogy azt is jól megdörzsölte. Amikor Éva épp azon gondolkodott miért nem látta eddig, mire Lilla meg sem várva a kérdést így felelt:

– Egyelőre egy széfben tartja, de már tárgyal róla, hogy kellő biztosítási fedezettel odaadja egy múzeumnak kiállításra.…

– ?

– Ők legalább bekeretezik – folytatta, mikor értetlenséget látott barátnője szemében.

Éva csak állt, miközben Lilla befejezte a törölgetést.

– Még mindig borzalmas, de jelenleg ennyit tehettem. – mutatta fel a különféle színekben pompázó zsebkendőt. A londiner közben odaért, és arról érdeklődött, miben lehet segítségükre.

Lilla rábízta a kocsit.

– Biztos nincs egy másik kabátod, amit felvehetnél?

– Nem fogok átöltözni! – Közölte egyszerűen. Hiszen még azt sem tudta minek jött ide. Dolgozni készült reggel, és arra a célra, hogy az udvaron hógolyózzon a gyerekekkel, tökéletesen megfelelt a bélelt posztó kabát, a barna kord nadrág, a sálat is helyettesítő garbó-pulóver, meg a csizma. Most leginkább azt akarta tudni mit is keres itt. Előtte viszont, Lilla a kezébe nyomott egy kanárisárga sálat.

– Ezt tekerd magad köré! – mondta. A fáradt zöld alapú kabát és a piros skót mintás gallér kínos ellenpontja volt az a sál. Mikor a nyakába rakta úgy érezte magát, mint egy bohóc, ezért inkább csak a kezében vitte, miközben Lilla után iramodott, aki minden bizonnyal tényleg be akart menni abba az irgalmatlanul sok csillaggal jelzett szállodába.

– Elárulnád végre mit keresünk itt? – suttogta, ugyanis nem mert hangosabban beszélni, nehogy észrevegyék és kihajítsák.

– Hodol Pétert keressük – jött a felelet.

– Az meg ki a fene? – kérdezte meglepődve. Sose hallotta ezt a nevet azelőtt. Erre megtörtént az, amit eddig elkerülni igyekezett. Többen felfigyeltek a jelenlétére, és sajátos kontrasztjára a környezettel kapcsolatban. Néhány lesújtó, lesajnáló és méltatlankodó pillantástól övezve értek a recepcióig. Ott Lilla és az úr valamit beszélgettek. Ezalatt Éva lassan körül mert nézni az impozáns előcsarnokban. Eddig csak a tévében látta milyen is lett a felújított épület, amiben legutóbb egy államfő, majd szupersztár szállt meg a koncert turnéja során. Lilla rövid egyeztetés után maga után szólította, és végre abba is beavatta, mit is keres itt valójában.

– Péter a család régi ismerőse. Valamiféle rokoni kapcsolat is van közte és Kálmán között, de nekem ez túl bonyolult.

Svédországban él – folytatta, miközben a liftre vártak. – Együtt karácsonyoztunk vele és a kislányával Balin. Már akkor említette, hogy Magyarországra jönnek, és most, hogy megérkeztek kellene valaki, aki vigyáz Rebekára, amíg ő az ügyeit intézi. Ezért örültem, hogy felmondtak neked – csillant fel a szeme.

– Ez tényleg nagy öröm. Kábé egy hétig van munkám. A maradék húsz-harminc évben már csak elleszek valahogy.

– Ha én nem gondolok rád, akkor az elkövetkezendő hetekben is csak a körmöd rágod. Ez egy gyors áthidaló munka, de mégiscsak munka. Ki tudja? Hátha beüt még valami… – ezzel már ott is álltak egy pompás kétszárnyú ajtó előtt, mely mögött egy mesés lakosztály tárult a szemük elé.

– Anyám borogass! Ez egy éjszakára több, mint amennyit én kerestem havonta.

– Ezt én alkudtam le Péternek. Az ünnepeknek vége, a báli szezon nehezen indul….

Eközben a beszélgetés tárgya az ajtó mögötti asztalkán keresgélte papírjait, és érdeklődve hallgatta az egyre beljebb haladó hölgyek párbeszédét. Szórakoztatónak tartotta a hallottakat, de a látványt is. Lilla esküdött, amikor elrohant, hogy megvan az ideális megoldás Rebeka számára, majd visszajön egy kissé alul öltözött egyénnel, és ha jól látja a hajáig sárfoltos.

Ez nem vall éppen Lillára!? – gondolta, és hangosan rájuk köszönt.

– Hódolatom a hölgyeknek. Legyenek üdvözölve szerény hajlékomban – mondta szertartásos meghajlás kíséretében. A lányok rögtön megfordultak, és úgy hallgatták végig az üdvözlést.

Míg Éva azon gondolkodott humor vagy gúny rejlik inkább a férfi szavaiban, annak volt alkalma szemügyre venni őt. Ez alapján

megállapította, hogy a nő ruhája valóban csupa sár. Ahogy fölfelé haladt a szemlélődésben az összkép nem lett vidámabb, mert a sminkje úgy festett, mintha Rebeka készítette volna. Rögtön félre is hívta Lilát, hogy beszéljen vele.

– Amikor az előbb elszaladtál, hogy rögtön hozol valakit, én nem úgy gondoltam, hogy az első utadba eső embert rángatod ide. Vagy ez valami álruhás királylány, mert inkább avval a piszkavassal bökdösném meg, mintsem megcsókoljam. – mutatott a kandalló mellett álló csillogó szerszámállvány felé.

– Nyugi! Kicsit indiszponált, mert elvesztette az állását, és a pasija is lelépett, de a legklasszabb gyerekcsősz, akit ismerek hidd el – bizonygatta Lilla, miközben hátranézett a szerencsétlenül álldogáló Évára, akinek cseppet sem volt kellemes érzés, hogy az idegen első benyomásra nem volt tőle elragadtatva, de teljesen egyetértett vele és nem tudott rá haragudni ezért. Úgy gondolta, mielőtt kidobják, még megnézi a fürdőszobát, és rendbe szedi magát, hogy legalább a szállodából kifelé menet némi méltósággal vonuljon végig az előcsarnokon.

– Esetleg használhatnám a mosdót egy pár percre? – tudakolta.

– Persze. Az az ajtó lesz. – igazította útba Péter.

A kabátját levette, és táskájával a hóna alatt elindult a pazar helyiség felé. Itt Padlótól a plafonig minden márvány volt. A csapok aranyozottak, legalábbis remélte, hogy aranyozott és nem valódi arany, mert azt a luxust már nem tudta volna befogadni.

Belenézett a tükörbe, és azonnal nagy részvéttel gondolt Péterre, aki kissé bizalmatlanul fogadta, mert tényleg borzalmasan festett.

Jó alaposan megmosta az arcát. Amíg arra várt, hogy arcbőre az alapos dörzsöléstől megnyugodjon, addig rendbe tette ruházatát és haját. Nadrágjáról ledörzsölte a sár foltokat, haját átfésülte, majd

egy kicsit felturbózta a fürtjeit némi hajformázóval, amit a táskájában talált. Nem volt egyéb smink eszköze, csak egy barnás-vörös színű rúzs, ami legalább árnyalatban illett hozzá. Körberajzolta vele az ajkát, egy keveset rakott a szemhéjára is, amitől az élénkebbnek nézett ki. Legvégül az arcára is felvitt egy adagot, amit szétkent pirosítóként. Elégedetten nézegette magát. Két perc alatt szép eredményt ért el. Ez folytatásra ösztönözte. Feltúrta a táskáját, talál-e még valamit. Táskája tömve volt minden kacattal, mert amikor eljött az óvodából, bele dobált ezt azt, többek között két saját Barbie babát, amit első dühében nem akart ott hagyni. Egy zöldes színű karácsonyi mintás selyem sálat talált, meg egy fa karkötőt. Ez utóbbit felvette, és a sálat a nyaka köré tekerte. A nagy tükörfalban elégedetten nézegette magát.

– Sajnos lefogyni nem tudok két perc alatt – mondta, majd visszapakolta táskájába az összes holmiját.

Eközben a nagy nappaliban Lilla még mindig Pétert győzködte, aki azon aggódott, hogy nem tekeri-e le a csaptelepeket a lány a fürdőszobában.

– Ne légy már ilyen idétlen! Gondolod idehoznék neked akárkit, akiben nem bízom meg száz százalékig. Éva pedig még ennél is több. Vedd tudomásul, hogy ezer százalékig megbízom benne. – adott hangot töretlen bizalmának hevesen, és szavainak, némi sértődött biggyesztéssel adott nyomatékot. Péter épp békíteni akarta a felháborodott asszonyt, amikor Éva visszaért. A férfi elfelejtette mit akart mondani, úgy megdöbbent a változástól. Éva arca egész másként festett így, a szó szoros értelmében. Haja divatos. Látszott, hogy ügyes kezek nyírták, amitől jó formája volt, és ez illett a lány kerek arcához. Szemei távol ültek egymástól, és közte elhelyezkedő fitos orra vidám kifejezést kölcsönzött arcának. Kissé csapott állát jól ellensúlyozta természetesen telt ajka. Alakját a rásimuló pulóver és nadrág látni engedte. Testalkata arányos volt ugyan, csupán XL-es kivitelben adta elő.

Éva határozottan sikernek könyvelte el a férfi hitetlenkedő pillantását, és most, hogy végre újra önmaga volt, kezet nyújtott, hogy bemutatkozzon.

– Ádám Éva vagyok. – nyújtotta a kezét.

– Hodol Péter. – fogadta el kinyújtott kezét a férfi. Szája sarkában mosoly bujkált a mókásnak ítélt név hallatán, de Éva roppant hálás volt azért, hogy nem kezdett el poénkodni rajta. A csendet Lilla törte meg.

– Na! Ugye megmondtam! – igazgatta elégedetten a ruháját, mintha a konszolidált külső, a saját keze munkája lett volna. – Biztos vagyok benne, hogy meg leszel elégedve a munkájával is.

– Tényleg, hol van Rebeka? – Mielőtt Péter válaszolhatott volna, egy ordító hajgombóc viharzott be a szobába, és öklével a puha, süppedős szőnyeget püfölte. Közben ezt kiabálta:

– Ü.e eme eji ee…!

Péter odaugrott, de csak olaj volt a tűzre. Bármilyen hihetetlen volt a hangerő fokozódott. A csöppség hangjára Éva jelzőt keresett, de csak a „velőtrázó” jutott az eszébe. Lilla közben megpróbált mondani neki valamit, ami azt jelentette, hogy a fülébe ordított:

– Ez volt a legfőbb érvem egy méltányos árú külön lakosztály mellett. Így a többi lakónak is kellemesebb. Állítólag itt különlegesen hangszigeteltek a falak – közben Péter elszántan, de teljesen eredménytelenül küzdött a gyerekkel. Ez bizony Atom Anti harca volt Maci Lacival, és az utóbbinak rosszul állt a szénája. Éva odalépett a táskájához, és kivette belőle a Babákat. Leült a kanapéra, és megvárta, amíg a kicsi egy szemhunyásnyi szünetet tart az ordítás közepette, hiszen fogyasztotta az oxigént rendesen. Abban a pillanatban ő kezdett el ordítani, miközben mozgatta kezében a babákat. Az eredmény azonnali és megdöbbentő volt. A bömbölő hajgombócból egyszerre előtűnt egy arcocska, és épp

olyan elképedve meredt Évára, mint az édesapja mellette.

– Mennyire hasonlítanak egymásra – gondolta Éva, de nem hagyta abba a mutatványt. Lassan lecsendesedett a baba sírása is, mire a kislány óvatosan felállt, és lábujjhegyen közeledett az ágyhoz. Mikor odaért belenézett a táskába. Közben az egyik baba úgy tett, mintha megijedt volna Rebekától.

– Hát te ki vagy?

– Jebeka

– Te bele mertél nézni a táskába? Te nagyon bátor vagy! Nem félsz az oroszlántól? – Miközben Éva és a kislány azon vitatkoztak, hogy lehet-e oroszlán egy női kézitáskában vagy sem, Péter megpróbált megnyugodni a szőnyegen. Imádta a lányát, de ezek a fel-feltörő hisztirohamok teljesen kikészítették. Még mindig remegett a lába, és a pulzusa is sokszorosa volt a normálisnak. Lassan felemelkedett a szőnyegről, megigazította zakóját, és megtörölte gyöngyöző homlokát. Újból ránézett a lányokra és hihetetlen kép tárult a szeme elé. Lánya ott ült Éva ölében, és könyékig túrta annak táskáját, minek utána újabb és újabb kis ruhácskák kerültek elő.

Az idill közben egyszer csak megszólalt egy telefon a táska mélyén

– Ki az? – kérdezte Rebeka.

– Egy senki. – nyomta ki a hívást, és rögtön utána a telefont is.

Péter elérkezettnek látta az időt, hogy az előbb történtek miatt bocsánatot kérjen, és kifejezze hálját is a gyors segítség miatt.

– Nos nem gondoltam, hogy a kis hölgy pont a legrosszabb formáját mutatja bemutatkozás gyanánt. – Elhallgatott, mert Éva olyan szigorú pillantást vetett rá, mintha ő hisztizett volna. Ezután megbeszélte Rebekával, hogy az új babákat mutassa be a

sajátjainak, és megígérte neki, hogy nem sokára ő is utána megy. A kislány eltipegett új szerzeményeivel és Éva újabb szigorú pillantással igyekezett lefektetni az egyik legfontosabb alapszabályt:

– Ha itt fogok dolgozni, akkor soha nem akarom a gyerek előtt megvitatni a vele kapcsolatos problémákat. – Nem volt vesztenivalója. Ha akarja a férfi, hogy neki dolgozzon, akkor először nekik, felnőtteknek kell tisztázni az alapelveket. – Ezenkívül van egy sereg dolog, amit mielőbb meg kell tudnom Rebekáról.

– Rendben – adta meg magát Péter, és csepp rossz érzése sem volt a lány határozott utasításai miatt. Sőt, mintha valami jeges szorítás, aminek a létezésével nem is igazán volt tisztában eddig kezdett volna felengedni a gyomra körül. Jó rég óta érezte ezt a feszültséget. Legalább fél éve, amikor a felesége elhagyta őt és a gyereket.

– Mindent elmondok, amire kíváncsi vagy, de ugye lehetne ezt egy ebéd közben? – Évában éppen most tudatosult, mennyire éhes, és habozás nélkül igent mondott. Azután benézett Rebekához is, akivel kézen fogva csatlakoztak a többiekhez és elindultak az étterembe.

„Mennyivel szebb lett ez a nap!” – dőlt hátra elégedetten, mikor már túl volt egy pazar ebéden is. Pedig a hosszú elegáns teremben már tényleg az ájulás kerülgette, mire a helyükre kísérték őket. Komoly beszélgetésre nem volt módjuk, mert Rebeka is velük volt, és Péter nem mert semmi vele kapcsolatos témát elővenni, nehogy kikapjon. Az ebéd végén a kislány lemászott a helyéről, és felfedező útra indult a teremben. Ekkor végre volt alkalmuk beszélgetni, miközben Lilla idegesen tekintgetett Rebeka után, mert erre az időre rábízták, hogy tartsa szemmel.

– Mire vagy kíváncsi? – tért rögtön a tárgyra Péter, miközben a

kávéját kavargatta. Évának tetszett ez a határozott „bele a közepébe stílus” és feltette a benne felötlő legfontosabb kérdéseket:

– Hol az édesanyja?

– Elváltunk. Egy fél éve. Amerikában él: színésznő.

– Találkozik Rebekával?

– Lemondott róla, mikor visszament az Államokba.

– Értem. Gondolom akkoriban kezdődtek a hisztik. – összegezte a hallottakat.

– Igazából már előtte is előfordult. Shelly nem volt különösebben következetes anya, de valóban a távozása után durvultak el a dolgok. Azóta átlag napi egy nagyjelenet van, de egyébként igazán minden rendben van vele – váltott át védekezésbe Péter, mire Éva elmosolyodott.

– Én is tombolnék, ha nem kellenék az anyámnak, és csak négy éves lennék. – mondta. Péter nevetni kezdett. Jókedvűnek és felszabadultnak érezte magát, hogy van valaki, aki nem tekinti a lányát klinikai esetnek a történtek miatt. Hirtelen azt érezte nagyon sok dolgot szeretne elmondani Évának. Nem csak olyanokat, amik a lányával kapcsolatosak, hanem amik az ő lelkét nyomják, és eddig a gyerekkel kapcsolatos problémák miatt reménye sem volt rá, hogy megoszthatná valakivel.

Rá akarta beszélni Évát, hogy ne is költözzön a nagynénjéhez, hanem a lakosztály egyik szobáját foglalja el inkább. Meg akarta ismerni őt jól, mert azt határozta el, hogy ha a lány tényleg olyannak bizonyul, mint a nagyon kedvező eddigi benyomása, akkor magával viszi Svédországba. Végtére is, amit fel tud ajánlani neki, az elég kecsegtető: jólét, anyagi biztonság, kényelem. Ezzel szemben itt csak egy felbomló kapcsolat egy idős rokon és

munkanélküliség várja. Legalábbis Lilla ezeket árulta el róla, amíg a mosdóban tartózkodott. – Hát igen! Súlyos dilemma – gondolta, miközben elmosolyodott a nyilvánvaló ésszerűségbeli különbség miatt.

– Hát te min mosolyogsz magadban? – leplezte le Lilla. – Rögtön elmondom, csak hozatok egy kis desszertet – és már intett is a kezével, mire egy egész süteményes kocsi kezdett feléjük gurulni. Éva felnyögött látványtól. A mindent elborító éhségen már sok fogással előbb túljutott. Ennek a pazar felhozatalnak azonban nem tudott ellenállni. Barátnője is így volt ezzel, és valami extra zsírégető programot helyezett éppen kilátásba magának a délutánra, miközben lelkesen rendelgetett.

– …Ezt azt hiszem alaposabban meg kellene fontolnom. – ingatta a fejét, miután meghallotta Péter ottlakásra szóló ajánlatát. – Itt laknék veletek? Félre ne értsd, nem félek vagy valami ilyesmi…, de ez olyan, mintha felajánlanál egy luxus utazást, amiért még fizetést is kapnék, hogyha elfogadom. Olyan furcsa az egész! – azt érezte, hogy alig másfél óra alatt munkanélküli, elhagyott nőből királykisasszonnyá vált. Meg kell csípnie magát, hogy nem álmodik-e! Azután eszébe jutott, hogy mielőtt döntene, feltétlenül telefonálnia kell. Előbb Margitkát kell felhívnia, azután Gábort, bármennyire nem akart vele beszélgetni muszáj tisztázniuk a továbbiakat.

– Előbb telefonálnom kellene ha nem haragszol. Amikor eljöttem otthonról, a nagynénémhez tartottam éppen és nem egy luxus lakosztály kényelmébe – mutatott körbe, majd bekapcsolta mobilját.

– Csak siess, mert ha fél órán belül nem kezdek tornázni zsírpárnáim nőnek, és tudni akarom itt hagyhatom-e a bőröndjeidet vagy sem. Habár ha bárhová is mennél innen, akkor nagy butaságot csinálnál – túrt a hajába Lilla.

– Egy perc és jövök – távozott az asztal mellől, és egy kissé félreeső különterem-félébe ment telefonálni.

Volt nyolc hangposta üzenete, természetesen mind egy számról, Gáboréról. Most azonban Margitkát hívta először. A nagynénje hangja izgalomtól zihált a telefonba.

– Ó drágám na végre már úgy aggódtam! Gábor azt mondta, hogy eltűntél, én meg csak vártalak…

Igyekezett mihamarabb megnyugtatni.

– Ne haragudj semmi bajom. Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy az ölembe pottyant egy igazán remek munka?

– De hát neked van munkád nem? Ott az óvoda… – ámult el a hír hallatán.

– Ma reggeltől nem dolgozom ott. Kidobtak, ráadásul Gáborral sincs rendben minden – a teljes igazságot nem telefonon akarta közölni.

– Erre, amikor már azt hittem minden elromlott, megjelent Lilla, a barátnőm, és elhozott egy szállodába, ahol egy kislányra kellene vigyáznom ittlakással. Nem baj? – tudakolta kedvesen.

Margitka légzése lassan rendeződött a beszélgetés alatt, és látszólag elfogadta a hallottakat. Azzal váltak el, hogy amikor lehetősége lesz elmegy hozzá és mindent részletesen elmesél. Ezután egy másik hívást is le kellett bonyolítania. Már hallotta is Gábor izgatott hangját:

– Hova tűntél az ég szerelmére? Halálra aggódtam magam, hogy valami bajod történt – esett neki a férfi.

– Ahhoz, hogy hol vagyok és mit csinálok épp két órája nincs közöd – mondta. Önmagának is furcsa volt, hogy mennyire közömbös tudott maradni annak ellenére, hogy több éve együtt

éltek. Ennek okát most épp nem boncolgatta, megelégedett annyival, hogy legalább a nagy fene bánat nem marcangolja, és világosan tud gondolkodni. Lassan indult el Péter asztala felé, és boldog mosolyra húzódott a szája, amikor az asztalon meglátta az elé kikészített truffel golyókat. Mikor leült Péter félénken jegyezte meg, hogy ő ezt választotta a desszert kocsiról, de bármi másra átcseréli, ha ez nem lenne megfelelő. Éva huncut mosolya, és az az őszinte átélés, amivel beleharapott a csokis finomságba megnyugtatta őt. Mivel a lány teljesen átadta magát az édesség élvezetének volt ideje szemügyre venni, és elgondolkodni pár dolgon.

Az első nem túl szívderítő benyomás után, csupa kellemes meglepetést jelentett neki. Megnyugtatta Rebekát, láthatóan minden pillanatban képes olyan természetesen viselkedni, amitől Péter saját merev, északias környezetében már régen elszokott. Ahogy fejét a nagy üvegportál felé fordította, és nagy sóhajok közepette elfogyasztotta a különféle apró édességeket, azután ajkai közé vette ujját, hogy az utolsó csokoládé morzsát is lenyalja róla egyszerre volt kihívó és meghitt. Ettől Péteren újabb megkönnyebbülés hullám vett erőt, és hirtelen rájött, hogy napok, vagy talán hetek óta nem volt ilyen megelégedett, mondhatni boldog, mint most.

Felbátorodva úgy érezte mindent tudni akar a lányról.

– Miért is akartál a nagynénédhez költözni?